

page

(อ) มนุษยนิยม

生命式

ชายากะ มุราตะ

เขียน

ฉัตรขวัญ อดิษฐ์

แปล

“นี่ก็ถึงใบหน้าของนาโอกิผู้ชอบอ่านหนังสือ
ถ้าฉันขึ้นหนังสือแสนสวยชิ้นนี้ไปวางในห้องหนังสือของเขา
ห้องนั้นคงสมบูรณ์แบบแท้ๆ”

-ชายากะ มุราตะ

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

“ผมคิดว่า สิ่งที่มีมนุษย์เราเรียกว่าความปกติคือความวิกลจริต เพียงหนึ่งเดียวที่โลกนี้ยอมรับครับ”

มนุษยนิยม (Humanism) คือแนวคิดที่วางมนุษย์เอาไว้เป็นศูนย์กลางและเชื่อมั่นศรัทธาในการกระทำของมนุษย์เหนือสิ่งอื่นใด และเป็นวิธีการมองโลกกระแสหลักอย่างไม่ต้องสงสัย เราล้วนสัมผัส รับรู้ และทำความรู้จักสิ่งอื่นไปจนถึงโลกทั้งใบโดยมีตัวเองเป็นหัวใจ เป็นจุดตั้งต้น และเป็นบรรทัดฐานความ ‘ปกติ’ กันอย่างเป็น ‘ปกติ’ เสมอมา

ทว่าจะเป็นอย่างไร หากโลกที่เราศรัทธาหนักหนาพลิกกลับเรื่องไม่ธรรมดาให้กลายเป็นความปกติ...

ชายาเกะ มุราตะ เลิกเอ่ยคำถามท้าทายนี้ขึ้นมาผ่าน (อ)มนุษยนิยม และ 12 เรื่องราวที่ชวนให้เรากระโจนเข้าไปสู่โลกใบใหม่จากจินตนาการไร้ขอบเขตที่เต็มไปด้วยตัวละครพิลึกพิลั่น และความธรรมดาน่าขนหัวลุกตามวิถีสังคม ‘ปกติ’ ยิ่งไปกว่านั้นระหว่างบรรทัดแสนยืเยว่น ตลกร้าย ทว่าไร้การขึ้นนำตัดสินนั้นกลับ

ไม่มอบคำตอบใด ได้แต่มอบคำถามใหม่ คำถามแล้วคำถามเล่า
ปกติ นั้นหมายความว่าอย่างไร สิ่งที่เราไม่เข้าใจนับเป็น
อะไรสำหรับโลกใบนี้ และในสังคมที่ชนรู้สึกแปลกแยกไปพร้อมๆ
กับเป็นส่วนหนึ่งอยู่เสมอ เรายังนับตัวเองเป็น ‘มนุษย์’ ต่อไปไหม
หากวันหนึ่งกฎเกณฑ์ของมันไม่น่าศรัทธาเชื่อถืออีกเลย

ขอให้คุณเพลิดเพลินไปกับการละลายตรรกะสติพิเศษบน
หน้ากระดาษให้เต็มที่แล้วไม่ต้องรีบตอบคำถามก็ได้

เพราะในโลกมนุษย์นิยมใบนี้ คำถามใหม่ๆ สำคัญกว่า
คำตอบเสมอ

ดำนนำผู้แปล

หนังสือเล่มนี้รวบรวมเรื่องสั้นไว้ถึง 12 เรื่อง ล้วนแล้วแต่มีความน่าสนใจแตกต่างกันไป

บางเรื่องเล่าถึงความเป็นไปได้ในอนาคต ซึ่งนำเสนอแนวคิดที่แปลกแหวกแนวและน่าขบคิด ขณะเดียวกันก็เรียกได้อีกว่าน่าสะพรึงกลัวจนขนลุกซู่ได้เหมือนกันโดยขึ้นอยู่กับมุมมอง

บางเรื่องตีแผ่จิตใจของมนุษย์ที่สลับซับซ้อนและน่าพิศวง ยิ่งทำให้รู้สึกว้าใจของคนเราช่างยากแท้ยิ่งถึงเหลือเกิน

เป็นเรื่องราวที่สร้างความหลอนได้ด้วยแนวคิดโดยไม่ต้องมีฆาตกรรมหรืออุบัติเหตุพิศวง อยากให้ทุกท่านได้ลิ้มลองรสชาติแบบนี้กันดูนะคะ

ฉัตรขวัญ อติชัย

สารบัญ

พิธีกรรมแห่งชีวิต	1
วัสดุชั้นเลิศ	47
โต๊ะอาหารสุดวิเศษ	71
จุมพิตในราตรีฤดูร้อน	101
ครอบครัวของสองเรา	105
ช่วงเวลาแห่งดาวดวงใหญ่	115
ไปจิ	119
ร่างกายเวทมนตร์	125
คนรักแห่งสายลม	143
จิกชอว์	155
กินเมือง	191
ปีกออกจากไข่	229
เกี่ยวกับผู้แปล	269

พิธีกรรมแห่งชีวิต

ระหว่างกินอาหารในห้องประชุม พนักงานสาวรุ่นน้องพลัน
หยุดขยับตะเกียบแล้วเงยหน้า

“ได้ข่าวว่าคุณนากาโอะที่อยู่แผนกธุรการเสียชีวิตแล้วนะคะ”

“เอ๊ะ จริงเหรอ”

หญิงสาวแผนกเดียวกันอีกห้าคนที่รวมตัวกันอยู่ในห้องประชุม
พากันมองรุ่นน้องคนนั้นเป็นตาเดียว

“ดูเหมือนว่าจะเป็นโรคหลอดเลือดในสมองตีบนะคะ”

ฉันนึกถึงรอยยิ้มอัธยาศัยดีของคุณนากาโอะ เขาเป็นผู้ชาย
ผมสีดอกเลาทำทางภูมิฐาน มักเอาชนะคนที่ได้จากคู่ค้ามาแบ่งให้พวกฉัน
อยู่บ่อยๆ อากัปกริยานุ่มนวล มีมารยาท เขาเพิ่งเกษียณอายุไป
เพียงไม่กี่ปี

“ยังหนุ่มอยู่แท้ๆ”

“จริงด้วย เขาจากไปเมื่อไหร่เหรอ”

“เห็นว่าเมื่อวานขึ้นคะ เมื่อเช้ามีโทรศัพท์มาที่บริษัท ทางนั้น
บอกว่าคืนนี้จะจัดพิธี อยากให้คนมากันอย่างเยอะๆ เท่าที่ทำได้ เพราะ

ผู้ตายต้องการแบบนี้”

“หรือ งั้นวันหนึ่งมือเที่ยงดีกว่า งดของหวานด้วยนะ”

ฉันกับพนักงานหญิงที่เข้าทำงานรุ่นเดียวกันเก็บพุดดิ้งที่ยังไม่ได้เปิดใส่กลับลงในถุงจากร้านสะดวกซื้อ รุ่นพี่อายุมากกว่าหนึ่งปีเอ่ยขณะกินเนื้อตั้มมันฝรั่ง

“คุณนากาโอะจะอร่อยไหมนะ”

“เนื้อน่าจะแข็งนิดหน่อยนะคะ เพราะตัวพอมและมีกลิ่นเนื้อด้วย”

“ก่อนหน้านี้ฉันเคยกินผู้ชายรูปร่างประมาณเดียวกับคุณนากาโอะ อร่อยไม่เบาเชียวละ กล้ามเนื้อแข็งหน่อย แต่สัมผัสนุ่มละมุนลิ้น”

“หรือ ว่ากันว่าเนื้อผู้ชายให้น้ำชูรสชาติดีกว่าด้วยนี่นะ”

พนักงานร่วมรุ่นหันมาระหว่างเก็บถุงใส่พุดดิ้ง

“คุณโอเกทานิจะไปร่วมพิธีกรรมแห่งชีวิตด้วยใช่ไหม”

“อา อืม เอายังไงดีนะ”

ฉันตอบอย่างคลุมเครือพลางเอียงคอครุ่นคิด ระหว่างกินข้าวกล่องสาหร่ายที่ซื้อจากร้านสะดวกซื้อแถวนั้น

“เอ๋ ทำไมล่ะคะ อ๊ะ หรือว่าปกติรุ่นพี่โอเกทานิไม่ค่อยกินเนื้อคน”

“เปล่าๆ พอดีว่าหมู่นี้ท้องไส้ไม่ค่อยดี แถมอยู่ในช่วงประจำเดือนมาด้วย”

“ประจำเดือนมาหรือหระหระคะ มิน่าล่ะถึงล้งเล”
เพื่อนร่วมงานสาวรุ่นน้องพยักหน้าอย่างเข้าใจ
“แต่ต่อให้ประจำเดือนมาก็มีโอกาสดังท้องได้นะคะ ไปร่วม
พิธีกรรมแห่งชีวิตสักหน่อยดีกว่า อาจจะปฏิสนธิสำเร็จก็ได้ค่ะ”
ฉันหัวเราะกลบเกลื่อนแล้วดื่มชาจากขวดพลาสติกเพื่อกลืน
ปลาเนื้อขาวทอดชุ่มซอสลงไป

สมัยฉันยังเล็ก การกินเนื้อมนุษย์คือเรื่องต้องห้าม ฉันเชื่อว่าเป็น
แบบนั้นแน่ๆ

พอมาอยู่ในโลกที่การกินเนื้อมนุษย์ก็ยังรากลึกในชีวิต
ประจำวัน ฉันจึงมั่นใจน้อยลงทุกทีว่าตัวเองจำถูกหรือไม่ แต่เมื่อ
สามสิบปีที่แล้วตอนฉันเรียนชั้นอนุบาล มันยังเป็นแบบนั้นจริงๆ
สมัยอยู่โรงเรียนอนุบาล พวกฉันเบื่อกินเนื้อด้วยกันแล้ว
จึงเริ่มเล่นเกมพูดชื่ออาหารที่อยากกินกันในรถบัสโรงเรียน “เมฆ!
นุ่มพูน่าอร่อย” “จิงโจ้นี้¹ น่าจะหวานดี!” แล้วก็มีการคนหนึ่ง
พูดว่า

“ช้าง เพราะตัวใหญ่ กินแล้วน่าจะอิม”

หลังคำพูดของเด็กกินจุคนนั้น ชื่อสัตว์ก็ไหลล่นตามๆ กันมา

---

¹ แมลงประเภทมวน โดยทั่วไปอาศัยอยู่บริเวณพื้นผิวน้ำนิ่ง มีความ
สามารถในการเดินและล่าเหยื่อบนผิวน้ำ มีกลิ่นหวานคล้ายลูกกวาด

“งั้นก็คุณยี่ราฟ” “คุณลิง”

เมื่อถึงตาตัวเอง ฉันพูดโดยไม่คิดอะไรว่า “งั้นก็มนุษย์”
แค่ตั้งใจล้อเล่นๆ ให้พ้องกับเพื่อนผู้หญิงที่ตอบว่าคุณลิง²
ทว่าคนทั้งรถบัสส่งเสียงเซ็งแซ่เมื่อได้ยินคำตอบของฉัน
“เอ!”

“น่ากลัว...!”

กระทั่งเพื่อนสนิทที่สุดของฉันซึ่งตอบว่า “คุณลิง” ยังร้องไห้
น้ำมูกย้อยและพูดพลางสะอึกสะอื้นว่า “มาโฮะจัง ทำไมพูด
เรื่องน่ากลัวแบบนี้ล่ะ...!!”

ทุกคนในรถบัสร้องให้ตามกันเป็นทอดๆ จนรู้หน่วยไปหมด
หลังจากสอบถามว่าเกิดอะไรขึ้น ครูก็พูดด้วยใบหน้า
ถมึงทึงว่า “มาโฮะจัง จะล้อเล่นยังงี้ก็ห้ามพูดแบบนี้ล่ะ เดี่ยว
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็ลงโทษเอาหรอก” ฉันจึงสลดไป แต่ถึงอย่างไร
ก็ไม่เข้าใจว่าในเมื่อकिनลิงได้ ทำไมจึงกินมนุษย์ไม่ได้

กระทั่งตอนนี้ฉันก็ยังจำได้ดี ทั้งสีหน้าน่ากลัวที่ไม่เคยเห็น
มาก่อนจากครูผู้ใจดีเสมอ เหล่าเพื่อนซึ่งร้องไห้ไฮ้อยู่ข้างหลัง และ
แววตาของคนขับรถที่จ้องฉันเขม็งด้วยหน้าตาเคร่งเครียดเหมือน
กำลังตำหนิฉันเป็นเด็กเลืออ ฉันกลัวจนได้แต่ก้มหน้าอยู่

---

² ตัวละครเพื่อนนักเรียนหญิงเรียกลิงโดยเดิมคำสุภาพที่ใช้กับมนุษย์
ว่าคุณลิง

ในรถบัส พูดอะไรไม่ออกสักคำ

มนุษย์ทุกคนในรถบัสประณามฉันในนามของ ‘ความถูกต้อง’
ฉันหดตัวลีบ ร่างกายแข็งเกร็ง ทำได้เพียงกลั้นหายใจ หน้าซีดเผือด
หากใครร้องตะโกนขึ้นมา ความหวาดกลัวของฉันคงระเบิดออกมา
จนปัสสาวะราดแน่ๆ

ทว่าตั้งแต่นั้นมนุษยชาติก็เริ่มเปลี่ยนแปลงไปทีละน้อย

ประชากรลดลงฮวบฮาบจนความวิตกว่ามนุษยชาติอาจ
สูญสิ้นไปจริงๆ เข้าครอบงำทั้งโลก และสร้างความชอบธรรมให้แก่
‘การเพิ่ม’ มากขึ้นเรื่อยๆ

พวกเราเปลี่ยนแปลงไปทีละน้อยตลอดสามสิบปี ไม่ค่อย
มีใครใช้คำว่าเซ็กซ์แล้ว การผสมพันธุ์เพื่อให้ตั้งครรภ์หรือที่เรียกว่า
‘การปฏิสนธิ’ กลายเป็นความคิดกระแสน้ำหลักแทน

นอกจากนี้ เมื่อใครสักคนตายก็มักจะมีการประกอบพิธี
ที่เรียกว่า ‘พิธีกรรมแห่งชีวิต’ แทนที่จะจัดพิธีศพเหมือนสมัยก่อน
แม้จะยังมีคนจัดพิธีเผาศพหรือพิธีศพอยู่บ้าง แต่ประชาชนจะ
ได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐด้วยหากจัดพิธีกรรมแห่งชีวิต เพราะช่วย
ประหยัดเงินได้มาก คนส่วนใหญ่จึงมักจัดพิธีกรรมแห่งชีวิตกัน

ในพิธีกรรมแห่งชีวิต ชายหญิงที่เข้าร่วมพิธีจะหาคู่ปฏิสนธิ
ระหว่างกินมนุษย์ที่ตายแล้ว เมื่อเจอคู่ที่ใช้ ทั้งสองจะออกจาก
พิธีไปหาที่ปฏิสนธิกันตรงไหนสักแห่ง แนวคิดของพิธีนี้คือการ
ให้กำเนิดชีวิตจากความตาย ซึ่งช่วยเติมเต็มสิ่งที่บั่นป่วนอยู่ใน

จิตสำนึกของพวกเราผู้หมกมุ่นอยู่กับการสืบเผ่าพันธุ์ได้อย่าง
เหมาะสม

ฉันรู้สึกว่าการพัฒนาของมนุษยชาติตอนนี้เริ่มคล้ายกับ
แมลงสาบ เคยได้ยินมาว่าแมลงสาบจะพากันกินเพื่อนพ้องที่ตาย
แล้ว ขณะที่แมลงสาบใกล้ตายจะวางไข่จำนวนมากสาก่อนจากไป
อันที่จริงเมื่อนานแสนนานมาแล้วมนุษย์เราก็เคยมีชนเผ่าที่ร่วมกัน
กินคนตายเพื่อไว้ล่าด้วย นี่อาจไม่ใช่พฤติกรรมที่เพิ่งเกิดขึ้น
ในหมู่มนุษย์อย่างน่าประหลาด

ยามาโมโตะจุดบุหรี่ห่ออเมริกันสปิริตซึ่งมีมาร์ปริมาณหนึ่งมิลลิกรัม
ในพื้นที่สูบบุหรี่ จากนั้นก็สูบแล้วพ่นควันออกมา

“อีกเกตานี ปานนี้ยังแน่ใจเรื่องสมัยเด็กอยู่อีกหรือ”

พื้นที่สูบบุหรี่อยู่ตรงมุมหนึ่งของห้องพักผ่อนพนักงานบริษัท
แม้จะเรียกว่าห้องพักผ่อน พื้นที่ดังกล่าวก็มีแค่เครื่องจำหน่าย
สินค้าอัตโนมัติกับเก้าอี้วางเรียงกันเท่านั้นเอง เมื่อเข้ามาในพื้นที่
สูบบุหรี่ซึ่งกันขึ้นด้วยกระจกก็มักเจอคนจากแผนกอื่นเสมอ ฉันเอง
ก็เริ่มได้คุยกับยามาโมโตะที่นี่

ยามาโมโตะเป็นชายร่างท้วมวัยสามสิบเก้าปี อายุมากกว่าฉัน
สามปี เขาเอาใจใส่ความรู้สึกคนอื่นเสมอ ไม่ว่าฉันเล่าเรื่องไหน
ก็ตั้งใจรับฟัง หัวเราะง่าย แต่ไม่ได้หัวเราะพรวดเผลอบ่อยๆ ไม่ใส่ใจ
ฉันสบายใจจึงเผลอเล่าหลายเรื่องที่ปกติไม่เล่าให้คนอื่นฟัง

ฉันทำหน้ามึนๆ กัดกันกรองบุหรืเมนทอลยี่ห้อไฮไลต์

“ไม่ได้แค้นหรอก แค้ไล่ตามการเปลี่ยนแปลงไม่ทันเท่านั้นเอง ค่านิยมของสังคมเมื่อสามสิบปีก่อนต่างจากปัจจุบันเหมือนฟ้ากับเหว รู้สึกเหมือนโดนโลกหักหลังนะ”

ยามาโมโตะกะพริบดวงตากลมเล็กที่มีแพขนตายาว

“เอาเถอะ ใช่ว่าฉันจะไม่เข้าใจหรอก จะว่าไปสมัยฉันอยู่นูบาลก็อาจยังห้ามกินเนื้อมนุษย์กันอยู่จริง ๆ ก็ได้”

“ใช้ไหมล่ะ! ต้องใช้แน่ๆ ทั้งที่เป็นอย่างนั้น เดียวนี้ทุกคนกลับพูดเหมือนการกินเนื้อมนุษย์เป็นเรื่องยอดเยี่ยม ฉันไล่ตามไม่ทันเลย”

“ก็นะ แล้วคินนี้เธอจะเอาอย่างไร จะไปร่วมพิธีกรรมแห่งชีวิตของคุณากาโอะหรือเปล่า”

“ยามาโมโตะล่ะ”

ยามาโมโตะเป็น “พวกไม่ต่อต้านการกินเนื้อมนุษย์แต่ก็ไม่อยากกิน” เหมือนกัน ฉันจึงอ่อนใจเมื่อมีเขาอยู่ด้วย แม้ปัจจุบันการกินเนื้อมนุษย์กลายเป็นเรื่องกระแสหลักไปแล้ว ก็ยังคงมีกลุ่มผู้ยืนกรานต่อต้านและรณรงค์ประท้วงว่าขัดต่อศีลธรรมอยู่ แต่ฉันกับยามาโมโตะไม่ได้ปฏิเสธการกินเนื้อมนุษย์เพราะคิดว่าขัดต่อศีลธรรมหรอก ยามาโมโตะแค่เคยกินเนื้อที่ยังไม่สุกดีในพิธีกรรมแห่งชีวิตของปู่แล้วอาหารเป็นพิษสมัยเรียนชั้นประถมหกเท่านั้นเอง ส่วนฉันไม่ได้คิดว่าการกินเนื้อมนุษย์เป็นเรื่องเลวร้าย ขนาดตอนเด็ก

ยังพูดเองว่าอยากกิน แม้จะเพียงพูดเล่นก็ตาม แค่อุบายที่ศีลธรรม
ซึ่งใช้ตัดสินหันกลับไม่หลงเหลืออยู่แล้วในปัจจุบัน

ยามาโมโตะตอบพลางยกมือขึ้นเกาหลังคอ

“ไปก็ดีมั้ง ถ้าได้ปฏิสนธิก็คงดีใจ”

“หืม งั้นฉันไปด้วยก็ได้”

เมื่อสูบบุหรี่ของตัวเองหมดมวน ฉันก็หยิบกล่องบุหรี่
อเมริกันสปิริตของยามาโมโตะขึ้นมาสูบอีกมวน

“เจ้านี่ร่อยเหาะ บุหรี่อ่อนๆ แบบนี้ยังต้องสูบหลายมวน
เสียเงินมากกว่าด้วย แต่สุดท้ายก็เสียสุขภาพอยู่ดี”

“เอาน่า ฉันชอบบุหรี่ย่อนประมาณนี้แหละ”

ยามาโมโตะพนควันออกมาอย่างรื่นรมย์

มีคนสูบบุหรี่อยู่ไม่มาก ขณะนั้นฉันกับยามาโมโตะจึงครอบ-
ครองพื้นที่สูบบุหรี่ที่กันด้วยกระจกใส

พื้นที่กว้างไม่ถึงหนึ่งเลื้อ เมื่อมองผ่านกระจกออกไปข้างนอก
ก็รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นปลาทองในโหลแก้ว

ฉันพนควันบุหรี่ที่ขอกจากยามาโมโตะ เราสองคนเขม่นมอง
โลกอันแจ่มชัดด้านนอกขณะค่อยๆ เบียดเบียดท่ามกลางควันขาวที่พ่น
กันออกมา

คืนนั้นฉันกับยามาโมโตะมุ่งหน้าไปยังพิธีกรรมแห่งชีวิตของคุณ
นากาโอะด้วยกัน พิธีกรรมแห่งชีวิตมีวัตถุประสงค์เพื่อให้กำเนิด

ชีวิต ผู้คนจึงมักแต่งตัวฉูดฉาดและเปิดเผยเนื้อหนังมังสา ฉันยังอยู่ในชุดสูททำงานสีเทา ขณะที่ยามาโมโตะสวมเสื้อเชิ้ตลายตารางสีแดงกับกางเกงสีขา

“ไปพิธีกรรมแห่งชีวิตก็ต้องแต่งตัวให้มีสีล้นหน่อย”

ยามาโมโตะเอ่ยอย่างยินดี ทว่าเสื้อผ้ากลับไม่ค่อยเข้ากับผิวสีคล้ำของเขาเลย

บ้านของคุณนากาโอะตั้งอยู่ในย่านที่อยู่อาศัยหรรษาแถวเซตางายะ พวกเรามาถึงช่วงมื้อค่ำพอดี กลิ่นอาหารซึ่งอาจมีกลิ่นต้มคุณนากาโอะปะปนอยู่ด้วยจึงลอยอบอวลมาจากทุกหนแห่ง

“ที่นี่แหละ”

ยามาโมโตะดูแผนที่ในโทรศัพท์มือถือแล้วหยุดเดิน บ้านเดี่ยวหลังใหญ่ที่ดูเก่าเล็กน้อยตั้งอยู่ตรงนั้น ได้กลิ่นมิโซะลอยมาจากข้างใน

“ทำเป็นซุสมิโซะอย่างที่คิดไว้จริง ๆ สินะ ผสมมิโซะขาวด้วยดีจัง น่าอร่อย”

ยามาโมโตะทำมุขกุกกักใจอย่างดีแล้วเข้าไปข้างในบริเวณทางเข้าบ้านมีป้ายกระดาดสีชมพูแปะอยู่ เขียนว่า ‘สถานที่จัดพิธีกรรมแห่งชีวิตของนากาโอะ มาซารุ’

“สวัสดีค่ะ”

ฉันเอ่ยทักทายแล้วเปิดประตู หญิงผมขาวสวมผ้ากันเปื้อนทำทางส่งามเดินออกมาจากข้างใน

“อ๊ะ ยินดีต้อนรับค่ะ เชิญเลยๆ ใกล้เคียงแล้วค่ะ”

ห้องนั้นตกแต่งด้วยดอกไม้ตามฤดูกาลจำนวนมาก หม้อสองใบที่วางอยู่กลางห้องล้วนเป็นหม้อดินที่ใช้มานานแล้ว เดว้าเป็นหม้อคู่ใจของคุณนากาโอะสมัยยังมีชีวิตอยู่ เพราะเขาเคยเอาข้าวอบทรงเครื่องมาฝากคนที่ทำงานอยู่บ่อยๆ สมเป็นคุณนากาโอะที่รักษาข้าวของอย่างดี

เมื่อมนุษย์มีกลิ่นสาบจางๆ และมีรสชาติอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวสูง จึงไม่เหมาะนำมาประกอบอาหารแบบเรียบง่าย เช่นอย่างแล้วโรยเกลือกับพริกไทย แต่มักใช้วิธีลวกให้สุกแล้วนำมาทำเป็นซุปรวมิโซะเข้มข้นมากกว่า โดยส่วนใหญ่จะให้ผู้บริการเฉพาะทางที่จ้างมาช่วยประกอบอาหารให้ด้วย ชายในชุดทำงานจำนวนหนึ่งค้อมศีรษะให้ก่อนเตรียมตัวกลับบ้านพอดี

บรรดาชายหญิงซึ่งแต่งเนื้อแต่งตัวกันมาเต็มยศนั่งล้อมรอบหม้อ บ้างส่งสายตาให้กัน บ้างนั่งคุยกับคนที่ถูกใจ ดูเหมือน“พิธีกรรมแห่งชีวิต” จะเริ่มต้นขึ้นแล้ว

“อาละ ขอเริ่มพิธีกรรมแห่งชีวิตของคุณนากาโอะเลยนะคะ ขอให้ทุกท่านรับประทานชีวิตกันเยอะๆ แล้วให้กำเนิดชีวิตใหม่ด้วยค่ะ”

ภรรยาของคุณนากาโอะกล่าวพลางเปิดฝาหม้อ เขาถูกต้มอยู่ในนั้นพร้อมผักกาดขาวและเห็ดเข็มทอง

“กินละนะครับ/คะ”

ทุกคนพนมมือกล่าวก่อนเริ่มกิน หลังจากได้ลิ้มรส
คุณนากาโอะที่กลายเป็นเนื้อແ່บางสวยงาม ทุกคนก็ชมเป็น
เสียงเดียวกัน

“อืม อร่อย คุณนายครับ คุณนากาโอะอร่อยไม่เบาทีเดียว
นะ”

ชายชราผมขาวพยักหน้าระหว่างกินเนื้อ

“เป็นธรรมเนียมที่ดีจริงๆ เลยนะ กินชีวิตแล้วสร้างชีวิต...”

เมื่อได้ยินชายชราพูด ภรรยาของคุณนากาโอะก็ยกผ้าเช็ดหน้า
ขึ้นซับดวงตา

“นั่นสิคะ สามีของฉันต้องยินดีเหมือนกันแน่ๆ”

“เนื้อส่วนที่ติดกับอวัยวะภายในนี้อร่อยมากเลยนะ เอ้า กิน
ซะสิ คนหนุ่มสาวต้องกินชีวิตเข้าไปให้เยอะๆ จะได้ไปปฏิสนธิกัน”

ชายชราทำท่าจะตักเนื้อให้ ฉันจึงรีบห้าม

“เอ่อ ฉันขอแค่ผักกาดขาวค่ะ”

“ส่วนผมขอเห็ดหอมกับเห็ดเข็มทองครับ”

“โอ้ คุณทั้งคู่ไม่ชอบเนื้อมนุษย์เหรอครับ”

ชายชราเอียงคออย่างประหลาดใจ

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกครับ แต่เมื่อก่อนผมเคยอาหารเป็นพิษ
ตั้งแต่นั้นก็รู้สึกท้องไส้ไม่ค่อยดีตอนกินเนื้อมนุษย์แล้วกินแต่ผัก
แทน่ะครับ”

“พอได้ฟังเรื่องนั้น ฉันเองก็กินไม่ค่อยลงไปด้วยนะค่ะ...”

ขอโทษด้วยนะคะ”

ฉันเอ่ยขอโทษ การนำร่างกายมนุษย์มาแปรรูปเป็นหม้อไฟ คือภารกิจอันหนักหนาสาหัส แม้มีผู้ให้บริการที่เชี่ยวชาญมาช่วย ก็น่าจะกินเวลาตั้งแต่เช้าจรดค่ำ ภรรยาของคุณนากาโอะยืมเหงาๆ แล้วตัดผักกาดขาวให้

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ แต่นากาโอะคงดีใจที่มีคนกินเขา ถ้าอยากกินขึ้นมาเมื่อไหร่ก็เชิญตามสบายเลยนะคะ”

ตอนนั้นเอง หญิงสาวสวมเดรสสีชมพูกับชายหนุ่มสวม แจ็กเก็ตสีขาวซึ่งนั่งคุยกระซิบกระซาบพลางแตะเข้ากันไปมาระหว่าง กินเนื้ออยู่มุมด้านในของห้องก็จับมือกันแล้วลุกขึ้นยืน

“เอ่อ พวกผมขอตัวไปปฏิสนธิก่อนนะคะ”

“อื๊ยๆ จริงเหรอ ดีจังเลย ยินดีด้วยนะ”

เสียงปรบมือดังขึ้น ทั้งสองค้อมศีรษะให้ภรรยาของนากาโอะ พलगพูดว่า “ขอบคุณสำหรับอาหารค่ะ” “ขอบคุณสำหรับอาหาร ครับ พวกเราจะพยายามเพื่อให้เกิดชีวิตใหม่นะคะ” จากนั้น ก็จับมือกันเดินออกไป

“ถ้าชีวิตของคุณนากาโอะได้ถือกำเนิดอีกครั้งเป็นชีวิตใหม่ ก็คงดีนะคะ”

ยามาโมโตะยืมน้อยๆ ระหว่างชดน้ำซุป์ที่ได้มาจากการต้มเนื้อ คุณนากาโอะ

“จริงด้วยค่ะ ค่ะ นี่จะมีการปฏิสนธิมากแค่ไหนกันนะ อยาก

“ให้เพิ่มขึ้นมากเท่าที่จะทำได้เลยคะ”

ภรรยาของคุณนากาโอะมองหม้อย่างรักใคร่ ชุบที่ผสมระหว่างมิโซะแดงกับมิโซะขาวกลายเป็นสีน้ำตาล ทำให้มองไม่ค่อยเห็นคุณนากาโอะที่อยู่ในนั้น

สุดท้ายก็ไม่พบคู่ปฏิสนธิ ฉันกับยามาโมโตะค้อมศีรษะแล้วออกมาจากพิธีกรรมแห่งชีวิต

“เหวอ”

ยามาโมโตะเกือบหกล้มอยู่ในตรอก

“เป็นอะไรหรือเปล่า ดื่มน้ำไปซะใหม่”

“เปล่า! พื้นมันลื่น”

ยามาโมโตะมองร่องเท้าอย่างเศร้าสร้อย น้ำอสุจินองอยู่บนพื้น เขาเหยียบไปโดนจึงลื่นไถล

ฉันได้ยินมาว่าสมัยก่อนเช็กซ์เป็นเรื่องน่ารังเกียจกว่าสมัยนี้ ต้องทำกันลับๆ ฉันยังไม่เคยปฏิสนธิในพิธีกรรมแห่งชีวิต แต่ตอนที่เคยปฏิสนธิกับคนรักก็ทำในที่ที่ไม่มีใครเห็น เช่น ในห้องส่วนตัวของเรา ธรรมชาติเย็บเก่าๆ อาจยังตกค้างอยู่ในร่างกายของฉัน โดยไม่รู้ตัว

ว่าการปฏิสนธิหลังเข้าร่วมพิธีกรรมแห่งชีวิตอยู่ในฐานะกิจกรรมอันศักดิ์สิทธิ์ เกิดขึ้นได้ทุกหนทุกแห่ง ฉันเคยเห็นหลายครั้งตามถนนตอนกลางคืน รู้สึกเหมือนการผสมพันธุ์จริงๆ มนุษย์เรา

เริ่มกลายเป็นสัตว์มากขึ้นทุกที

“มีศูนย์ใหม่มาตั้งตรงนี้อีกที่แล้วแฮะ”

ยามาโมโตะกล่าว ลมหายใจโชยกลิ่นเหง้าขณะพูด บริเวณนี้มีศูนย์รับเลี้ยงเด็กมาเปิด

แน่นอนว่าคนจำนวนมากยังเลี้ยงเด็กที่เกิดจากการปฏิสนธิแล้วตั้งครรภในฐานะครอบครัวเหมือนเมื่อก่อน แต่ตอนนี้มีกรณีที่ไม่รู้ว่าเด็กเป็นลูกของใครมากขึ้นเรื่อย ๆ ยิ่งพิธีกรรมแห่งชีวิตดำเนินต่อไป การตั้งครรภในลักษณะนี้ก็ยิ่งมากขึ้น

การเกิดและการเพิ่มจำนวนชีวิตนั้นสำคัญมาก สังคมจึงยังคงยืนยันตื้ออย่างยิ่งเมื่อเด็กถือกำเนิด แม้กระทั่งในกรณีดังกล่าว

ศูนย์นี้รับฝากเด็กที่เกิดขึ้นมาเพื่อให้ผู้คนมีลูกกันได้เรื่อย ๆ โดยที่ยังทำงานไปด้วย แม่สามารถมาคลอดที่โรงพยาบาลในศูนย์แล้วฝากลูกเอาไว้ จากนั้นก็กลับไปคนเดียวก็ได้ หรือจะพาลูกกลับไปด้วยชั่วคราวแล้วค่อยเอามาฝากไว้ที่ศูนย์ที่หลังก็ได้ ได้ยินมาว่าตอนนี้คนที่สร้างครอบครัวแล้วเลี้ยงลูกด้วยตัวเองกับคนที่คลอดอย่างเดียวแล้วนำส่งให้ศูนย์เลี้ยงนั้นมีอัตราส่วนพอ ๆ กัน

ผู้คนมากมายโจมตีว่าระบบครอบครัวอาจพังทลายเข้าสักวัน วิธีการให้กำเนิดแบบใหม่นี้ไม่ได้รับการยอมรับอย่างง่ายดายเท่าพิธีกรรมแห่งชีวิต ทว่าหากเป็นเช่นนี้ต่อไป เด็กที่เติบโตขึ้นมาในระบบครอบครัวอาจมีจำนวนมากกว่าก็ได้ ไม่อาจคาดการณ์ว่าเมื่อถึงตอนนั้นมนุษยชาติจะเป็นอย่างไร นักวิจัยจากสาขาต่าง ๆ

พากันเผยแพร่ข้อมูลทั้งแง่ลบและแง่บวก

พวกเราอาจกำลังเปลี่ยนแปลงไปสู่ทิศทางที่อันตราย แต่ถ้าไม่ลองก็ไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไรต่อไป ดูเหมือนว่านี่จะเป็นข้อสรุปอันคลุมเครือของพวกเรา

“ถ้าเด็กที่เกิดในศูนย์เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จะเป็นยังไงต่อไปก็ไม่รู้ล่ะ”

ยามาโมโตะพึมพำ ไม่มีใครรู้เรื่องแบบนั้นหรอก แต่พวกเราที่กำลังเปลี่ยนแปลงกันอย่างรวดเร็ว จินตนาการตัวเอง

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ”

ผู้หญิงคนนั้นมาทำงานที่บริษัทหลังจากลาหยุดครึ่งเดือน ทุกคนต้อนรับเธอด้วยเสียงปรบมือ

“ไปตลอดที่ศูนย์มาใช้ไหม”

“อืม ตลอดที่ศูนย์แล้วก็ฝากไว้ที่นั่นเลย เหนื่อยจัง”

“ขอบคุณนะ”

“เหนื่อยแยะเลย ขอบคุณนะ”

ทุกคนเอ่ยขอบคุณคนตลอดลูกในฐานะมนุษยชาติคนหนึ่ง ผู้หญิงคนนั้นรับช่อดอกไม้แสดงความขอบคุณอย่างยินดี

เด็กที่ศูนย์จะถูกเลี้ยงดูอย่างเอาใจใส่ในฐานะลูกของมนุษยชาติ ไม่ใช่ลูกของใครคนใดคนหนึ่ง ที่ปรึกษาคนหนึ่งจะคอยติดตามดูแลเด็กห้าคนในสภาพแวดล้อมที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน

ฉันเคยปฏิเสธกับคนรัก แต่ไปไม่ถึงขั้นแต่งงาน จิ้งโล่งอก
เมื่อได้เห็นคนที่คลอດลูกเยอะๆ แบบเธอ ฉันเองในฐานะมนุษยชาติ
คนหนึ่งก็อาจอยากให้มีชีวิตประเภทเดียวกับตัวเองดำรงอยู่ต่อไป
เหมือนกัน

หลังรับช่อดอกไม้แสดงความขอบคุณ ผู้หญิงคนนั้นก็เดิน
ไปนั่งเก้าอี้แล้วพูดว่า

“ฉันปฏิเสธกับคนรักบ่อยนะ แต่การตั้งท้องทั้งสามครั้ง
ล้วนเกิดจากการปฏิเสธที่พิถีพิถันแห่งชีวิต น่าอัศจรรย์เนอะ
พิถีพิถันแห่งชีวิตช่วยให้มีโอกาสตั้งท้องสูงจริง ๆ”

“ว้าว ฟังดูน่าพิศวงดีจัง”

พนักงานสาวรุ่นน้องรำพึงอย่างเคลิบเคลิ้ม

“แต่ฉันว่าก็เข้าใจได้นะ เนื่อมนุษย์ให้ความรู้สึกพิเศษน่า
ศักดิ์สิทธิ์ด้วย อร่อยด้วย”

“ฉันเข้าใจ การอยากกินเนื้อมนุษย์คงเป็นสัญชาตญาณ
ของเรา”

ฉันค้นปากอยากพูดว่า เดียวสิ พวกเธอ เมื่อไม่นานมานี้
ยังบอกว่าสัญชาตญาณของเราเป็นอีกแบบหนึ่งอยู่เลย สิ่งที่เราเรียกว่า
สัญชาตญาณไม่มีอยู่จริงหรอก ศีลธรรมก็ด้วย มันคือความรู้สึก
จอมปลอมที่พวกเราได้รับมาจากโลกซึ่งเปลี่ยนแปลงอย่างไม่หยุดยั้ง
เท่านั้นเอง

“รุ่นพี่มาโหะเป็นอะไรไปคะ ทำหน้าตาน่ากลัวจัง”

ฉันตอบเสียงเบาว่า “ไม่ได้ทำหน้าน่ากลัวสักหน่อย” แล้ว
ดื่มชารวดเดียวหมด

“สัญญาตณฺเฑาะวไกรกันละ ทุกคนพิลึกกันจริง ๆ ไม่คิดแบบนั้น
เธอ!!”

ฉันดื่มเบียร์หมดแก้ว

วันนี้เพิ่งวันจันทร์ แต่ฉันอยากดื่มจนอดใจไม่ไหว จึงชวน
แกมบังคับให้ยามาโมโตะที่เจอกันในพื้นที่สุมบุหรีมาด้วย คนที่ฉัน
คุยเรื่องแบบนี้ด้วยได้มีแค่ยามาโมโตะ

พวกเรานั่งข้างกันตรงเคาน์เตอร์บาร์ของร้านอิซากายะใกล้
บริษัท ฉันวางแก้วเบียร์ว่างเปล่าพลาถลิ่งตาใส่ยามาโมโตะ เขา
พยักหน้าเออออ ฟังฉันพูดโดยไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ ระยะห่าง
ประมาณนี้ทำให้ฉันสบายใจ

“การปฏิสนธิก็เหมือนกัน แม่ฉันเคยบอกว่าตามธรรมเนียม
สมัยก่อนต้องสวมถุงยางตอนมีเซ็กซ์ด้วย แต่เดี๋ยวนี้คนสวมถุงยาง
กลับโดนด่าว่า นี่ผสมพันธุ์เพื่อความสุขสม ไม่ใช่เพื่อให้กำเนิดชีวิต
หรือkahero” ฉันไม่เข้าใจเลย”

“เอาน่า อย่าโมโหขนาดนั้นเลย”

ยามาโมโตะคิปปโกทอดเข้าปากอย่างสบายอารมณ์

“ตั้งใจฟังฉันพูดหน่อยสิ”

“ก็ตั้งใจฟังอยู่ แต่อิกะทานิหัวแข็งไปหน่อยนะ เธอต่างหาก

ที่มองโลกอย่างตายตัวจนเกินไป คาดหวังให้โลกเป็นอย่างนั้นอย่างนี้
มากเกินไปหน่อย”

“หมายความว่ายังไงนะ”

ยามาโมโตะวางตะเกียบ ใช้กระดาษเปียกเช็ดมือพลาง
เอ่ยปากพูดด้วยสีหน้าจริงจังผิดวิสัย

“เอาจริงๆ นะ โลกเรานะ ทุกคนพากันพูดถึงสิ่งตายตัว
อย่างสามัญสำนึกบ้างละ สัญชาตญาณบ้างละ ศีลธรรมบ้างละ
ฉันว่าจริงๆ แล้วของพวกนั้นเปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลา ไม่ได้
เกิดขึ้นแบบอย่างที่เกิดตามิติดุเหวี่ยง พวกมันค่อยๆ เปลี่ยนแปลง
มาเรื่อยๆ ตั้งแต่เมื่อก่อนแล้ว”

“งั้นฉันก็อยากให้คุณเลิกตัดสินคนอื่นราวกับว่า
สามัญสำนึกเป็นแบบนั้นมาตั้งแต่ร้อยล้านปีก่อนสักที ถ้า
เปลี่ยนแปลงมาเรื่อยๆ ก็หมายความว่ามันไม่แน่นอน แต่ทุกคน
กลับเชื่อหัวปักหัวปำเหมือนศาสนา พิธีก็จะตาย”

“เอาเถอะๆ โลกก็คือภาพมายาที่มีสีสันสดใสนั่นละ เป็น
ภาพลวงตาชั่วครั้งชั่วคราว ดึงดูดนี้หนา สนุกกับภาพลวงตาที่มองเห็น
ได้แค่ตอนนี้ให้เต็มที่เลยสิ”

ยามาโมโตะยกไหเหล้าก่อนหยิบตะเกียบขึ้นดื่มหมัดกิมจิกับ
ไส้กรอกโชริโซไปใส่จานเล็กของตัวเอง

เมื่อเห็นเขากินแต่เนื้อ ฉันจึงทัก

“กินผักด้วยสิ กินแต่เนื้อไม่ดีต่อร่างกายนะ”

“ไม่ละ เขาบอกว่าสัตว์ที่กินไม่เลือกจะไม่อร่อยนี่นา สมัยเด็กตอนกินเนื้อมนุษย์ฉันก็ว่าอร่อยดี ปู่ของฉันเป็นมังสรวิตินะ ฉันเลยว่าจะกินแต่เนื้อสัตว์เพื่อให้เนื้อตัวเองอร่อยบ้าง”

“บ๊อบอะมัด”

“เอน่าๆ กินของอร่อย ใช้ชีวิตให้สนุก พอตายก็ให้คนอื่นมากินตัวเองอย่างเอร็ดอร่อย กลายเป็นพลังเพื่อให้กำเนิดชีวิตใหม่ ฉันว่าชีวิตแบบนี้ก็ไม่เลวนะ อ๊ะ ขอขอบคุณครับ”

ยามาโมโตะรับเหล่าสาเกร้อนที่มาเสิร์ฟอย่างยินดีแล้วเริ่มรินดื่มเอง

ฉันหยุดหิดจึงคิดจะสูบบุหรี่ ยามาโมโตะพลันหลุดข้าเบาๆ แล้วมองผู้คนพูดคุยกันจ้อกแจ้กจอบแจ้ในร้านนิตาซากายะอันคึกคัก

“ฉันคิดว่าโลกตอนนี้ก็ไม่เลวนะ โลกเมื่อสามสิบปีก่อนที่อิกเกตานิจำได้ก็คงไม่เลวเหมือนกันแน่ๆ โลกของเราไล่เฉดสีแห่งการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา โลกปัจจุบันก็คือสีส้มเพียงชั่วประเดี๋ยว”

“...”

“ฉันชอบดิสนีย์แลนด์นะ”

ฉันชักสีหน้าอย่างไม่ปิดบัง

“เอ๋ ฉันเกลียดอะ”

“ว่าแล้วเชียว”

ยามาโมโตะหัวเราะ ยามเขาหัวเราะจะเห็นแค่ตาดำจาก

ดวงตากลมเล็กคู่นั้น แพนตายาวลั่นไหว

“ตอนอยู่ที่นั่นไม่มีใครพูดถึงคนข้างในชุดตุ๊กตาเลยใช่ไหมล่ะ
ทุกคนโกหกกันคนละเล็กละน้อย ที่นั่นถึงได้เป็นอาณาจักรแห่ง
ความฝัน โลกก็น่าจะเหมือนกัน ทุกคนโกหกกันคนละเล็กละน้อย
ภาพมายาแบบนี้เลยเกิดขึ้นได้ มันสวยงามเพราะเป็นสิ่งที่ลวงตา”

“แล้วโลกแห่งความจริงอยู่ที่ไหนล่ะ”

“ภาพมายานั้นแหละคือความจริง เป็นความจริงที่มาจาก
ชิ้นส่วนคำโกหกของพวกเรารวมตัวกันและมองเห็นได้เฉพาะตอนนี้”

“ไม่เห็นจะเข้าใจเลย ไม่อยากเข้าใจสักนิด”

ยามาโมโตะหัวเราะ เหล้ากระฉอกจากแก้ว

“ฮ่าๆ อีเกตานี่ใช้ชีวิตลำบากน่าดูนะเนี่ย แค่สนุกกับโลก
แห่งการโกหกที่ดำรงอยู่ชั่วประเดี๋ยวไบนี่ก็พอแล้ว”

ฉันพ่นควันบุหรี่ออกมา จริงอย่างที่เขารู้ดอย่างนั้นหรือ
การเปลี่ยนแปลงของโลกไม่ได้เพิ่งเริ่มขึ้นเมื่อเร็ว ๆ นี้ พวกเรา
เปลี่ยนแปลงมาตลอดตั้งแต่เมื่อสามสิบปีที่แล้วหรือหกร้อย

แม้เข้าใจตรรกะของสิ่งที่เขาพูด แต่ใจหนึ่งฉันก็อาจยัง
ปรารถนาโลกแห่งความจริงอันตายตัวอยู่ก็ได้ รู้สึกว่าตัวเองที่คิด
แบบนั้นดูเหมือนเด็กจริง ๆ ฉันลုပ်ไหล่ที่หนาวสะท้านแล้วดื่มโซจู
ผสมน้ำร้อน

ยามาโมโตะตบหลังหยอกเย้าฉัน

“คิดมากเกินไปแล้ว ตอนอยู่ในสวนสนุกนะ มัวนั่งคิดว่า

กลไกของรถไฟเหาะเป็นยังไงหรือแหล่งพลังงานของม้าหมุนอยู่ที่ไหนไปก็ไม่มีประโยชน์หรอก ใช้ชีวิตให้สบายๆกว่านี้เถอะ”

ลัมผัสจากมือยามาโมโตะที่ตบกระดูกล้นหลังของฉัน ในจังหวะชวนสบายใจและรสชาติของแอลกอฮอล์ดีกรีสูงที่ไหลลงคอล้วนช่วยให้ร่างกายของฉันอบอุ่น

เมื่อฉันบอกว่าเขาเหมือนตุ๊กตาหมีอยู่นิดหน่อย ยามาโมโตะก็ทำหน้าเศร้าพุดว่า

“ใช้สิ สาวๆเลยไม่สนใจฉันไง”

ฉันได้ยินอย่างนั้นก็หัวเราะพริต

ความหนาวเหน็บปลิวหายไปไหนไม่รู้ มือใหญ่อบอุ่นของยามาโมโตะผลจากแผ่นหลังของฉันไปหยาบๆ หรี ควันสีชาวลอยมาจากทางขวามือที่เขาั่งอยู่ ทัศนวิสัยของฉันจึงขมุกขมัว เขาหัวเราะจากอีกฟากของควันสีชาว ขนตายาวสั้นไหวเช่นเคย

ฉันได้รับแจ้งว่ายามาโมโตะตายแล้วเมื่อสุดสัปดาห์นั้นเอง

ตอนนั้นฉันซักผ้าอยู่ที่ห้อง วันนั้นเป็นวันหยุดอากาศดีอย่างที่ไม่เจอมานาน ฉันจึงโยนปลอกหมอนและปลอกหมอนอิงลงเครื่องซักผ้า โทรศัฟท์ดังขึ้นในจังหวะนั้นพอดี

คืนวันศุกร์ยามาโมโตะไปดื่มเหล้ากับเพื่อนสมัยมหาวิทยาลัย แล้วถูกรถชนตอนขา กลับ ไม่ค่อยมีบาดแผลภายนอก แต่ศีรษะกระแทกกระเทือนอย่างหนัก

“คืนนี้จะมีพิธีกรรมแห่งชีวิตของคุณยามาโมโตะ คุณนิกะทานิ จะไปใช้ไหมคะ เห็นสนิทกันนี่นา...”

ได้ยินเสียงสุดลมหายใจของพนักงานสาวรุ่นน้อง

ฉันจำไม่ได้ว่าตัวเองตอบกลับและวางสายอย่างไร รู้สึกตัวอีกทีก็ลงไปนั่งคุกเข่าบนพื้นทั้งที่ยังกำโทรศัพท์มือถือไว้ในมืออยากโทร.ไปถามยามาโมโตะเหลือเกินว่า “นายตายแล้วจริงหรือ”

ไม่รู้ว่ำนั่งอึ้งอยู่นานเท่าไร เมื่อได้ยินเสียงสัญญาณจากเครื่องซักผ้าดังเตือนว่าซักผ้าเสร็จแล้ว ฉันก็ลุกขึ้นยืนทันที เคลื่อนไหวร่างกายเหมือนหุ่นยนต์แล้วเอาปลอกหมอนและปลอกหมอนอิงไปตากเสียบๆ รู้อยู่หรือกว่าไม่ใช่เวลามัวทำอย่างนั้น แต่ไม่รู้ว่าจะควรทำอย่างไร

พ่อแม่ของฉันยังแข็งแรงดี ปู่ย่าตายายก็จากโลกนี้ไปตั้งแต่ก่อนฉันเกิด จึงเพิ่งมีประสบการณ์สูญเสียคนใกล้ตัวเป็นครั้งแรก เอาตอนอายุปุนี่ ทั้งร่างขาฉันไม่รู้สึถึงมือตัวเองที่ขยับเคลื่อนไหวและสัมผัสเปียกชื้นจากปลอกหมอนอิง เมื่อเดินกลับจากระเบียงเข้าห้องก็ชวนเซจนต้องคว้ามุ้งลวดเอาไว้

ตอนนั้นเองที่เสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์มือถือดังขึ้นอีกครั้ง

“...ฮัลโล่”

“เอ่อ ไซเบอร์โทรศัพท์มือถือของคุณนิกะทานิหรือเปล่าคะ”

“ใช่ค่ะ”

“นั่นเป็นแม่ของยามาโมโตะ เคลี่เกะ ค่ะ”

ฉันกลืนหายใจ อีกฝ่ายพูดต่อ

“ขอโทษที่โทรศัพท์มากะทันหันนะคะ เอ่อ พอดีว่าฉันเห็นชื่อของคุณเยอะเลยจากประวัติโทร.เข้าไปโทรศัพท์มือถือของคุณลูกชาย...”

“อะ...เอ่อ ลูกชายของคุณช่วยดูแลฉันเสมอตตอนอยู่บริษัทค่ะ คือว่า...ขอแสดงความเสียใจด้วยนะคะ...”

พอฉันตอบตะกุกตะกัก เสียงถอนหายใจก็ดังขึ้นมาจากอีกฟาก

“อ๊ะ ขอโทษค่ะ คุณเป็นคนของบริษัทสินะ ที่แรกนึกว่าสนิทกับลูกชายของฉันเป็นการส่วนตัว...”

ดูเหมือนแม่ของยามาโมโตะจะเข้าใจผิดว่าฉันเป็นคนรักของเขา เอาเข้าจริงยามาโมโตะก็เคยบอกว่าแม่ของตนไม่ได้คัดค้านพิธีกรรมแห่งชีวิต แต่ต่อต้านการล่มสลายของระบบครอบครัว จึงเฝ้าบรเฝ้าให้เขาสร้างครอบครัวแทนที่จะเอาลูกไปฝากให้ศูนย์เลี้ยงเขาเคยโกหกว่ามีคนรักแล้วเพื่อไม่ให้แม่เป็นห่วง อ้างว่าเพราะมีคนรักเป็นตัวแทนตนอยู่แล้วจึงไม่ค่อยปฏิบัติพิธีกรรมแห่งชีวิตเท่าจริง ๆ แล้วเขาไม่ได้มีคนรักอย่างที่บอก แม่ของเขาจึงโทรศัพท์มาหาฉันเพราะเป็นชื่อผู้หญิงที่ปรากฏอยู่ในประวัติโทร.เข้าจำนวนมาก

“เอ่อ ฉันอยู่คนละแผนกกับคุณยามาโมโตะ แต่เขาเป็นเพื่อนที่ดีคนสำคัญค่ะ ฉันตั้งใจจะไปเข้าร่วมพิธีกรรมแห่งชีวิตวันนี้ด้วย”

“ขอบคุณค่ะ ลูกชายของฉันต้องดีใจแน่ๆ”

“เอ วันนี้จะเริ่มพิธีตั้งแต่กี่โมงเหอะคะ”

ฉันเพิ่งได้ฟังข้อมูลจากโทรศัพท์สายเมื่อครู่แท้ๆ แต่กลับลืมทุกสิ่งทุกอย่างไปแล้ว จึงตระหนักขึ้นมาได้ว่าตัวเองว่านูนมากทีเดียว มีข้อที่ไม่ได้ถือโทรศัพท์กำกระโปรงไว้แน่นเป็นที่ยึดเหนี่ยว

“คือ...ตามกำหนดการจะเริ่มตั้งแต่หกโมงเย็น แต่อาจช้ากว่านั้นเล็กน้อยค่ะ...”

“อ๊ะ...ค่ะ งั้นเหอะคะ”

“ฉันกับลูกสาวกำลังเตรียมความพร้อม แต่ยังไม่ค่อยคืบหน้าเลยน่าจะช้ากว่ากำหนดสักหน่อยค่ะ”

“เตรียมงานกันแค่สองคนเหอะคะ”

ฉันประหลาดใจ การเตรียมพิธีกรรมแห่งชีวิตเป็นงานหนักตราบไตที่ไม่จำเป็นต้องจัดการเองจริงๆ ก็มักจะให้มืออาชีพด้านนี้ช่วยดูแลจนถึงขั้นประกอบอาหาร คงทำกันเองสองคนไม่ไหว

“เอ่อ ถ้าไม่รังเกียจ ให้ฉันไปช่วยไหมคะ”

“เอ๋”

“ฉันเป็นเพื่อนกับคุณยามาโมโตะ...ให้ฉันช่วยเหอะค่ะ”

หลังจากฉันยืนยันกรานหนักแน่น แม่ของยามาโมโตะที่ดูเกรงใจก็ตอบตกลง ฉันรีบแต่งตัวออกจากบ้าน

เมื่อเปลี่ยนชุดเป็นเสื้อสเวตเตอร์กับกางเกงยีนเก่าที่พร้อมเปรอะเปื้อนแล้ว ฉันก็มุ่งหน้าไปบ้านของยามาโมโตะทันที

เรื่องมนุษย์สำคัญที่ระดับความสด หากไม่มีเหตุผิดปกติใดๆ ร่างจะถูกนำส่งผู้ให้บริการเฉพาะทางทันที ถ้าอุบัติเหตุเกิดขึ้นเมื่อคินยามาโมโตะที่กลายเป็นเนื้อแปรรูปก็อาจจะใกล้ส่งถึงบ้านแล้ว

บ้านของยามาโมโตะคือแมนชั่นในโตเกียว เมื่อแม่ของเขาปลดล็อกประตูอัตโนมัติตรงทางเข้าแมนชั่นให้ ฉันก็เดินเข้าไปข้างใน แม่ของเธอรีบออกมารับ

“ขอโทษที่รบกวนนะคะ”

“ไม่หอรอกค่ะ ยังไม่รู้เลยว่าฉันจะช่วยอะไรได้หรือเปล่า...”

เมื่อมองเข้าไปในห้อง ดูเหมือนว่ากล่องโคมบรรจุมามาโมโตะเพิ่งถูกขนมาไว้ที่นั่นพอดี

“ครอบครัวของเรามีญาติน้อย คนที่มาได้ก็มีแค่พวกฉัน... ความจริงควรจะฟังผู้ให้บริการเฉพาะทางเรื่องการประกอบอาหารด้วย แต่มีหลายจุดที่เป็นไปได้ยากค่ะ...”

“เป็นไปได้ยากยังไงหอรอกะ”

เมื่อฉันถาม แม่ของยามาโมโตะก็ยิ้มอย่างลำบากใจ

“ลูกชายของฉันทิ้งสูตรอาหารไว้ให้ด้วย ถ้ารบกวนผู้ให้บริการเฉพาะทาง อาหารมักจะเป็นหม้อไฟมิโซะ ลูกชายไม่อยากได้แบบนั้น แต่อยากให้ทำลูกชิ้นเนื้อใส่ลงในมิโซะระนาเบะ³ นะคะ”

---

³อาหารประเภทหม้อไฟชนิดหนึ่ง ลักษณะเด่นคือผัสดัดใส่ลงไปปริมาณมาก

“มิโซะระนาเบะ...”

ฉันนั่งงอ เข็มมนุษย์มีกลิ่นสาบเล็กน้อย โดยทั่วไปจึงมักใช้ทำอาหารรสชาติเข้มข้น นำไปทำหม้อไฟรสเบาๆ แบบนั้นจะไม่ใช่ไร่นะหรือ ฉันคงแสดงความกังวลออกมาทางสีหน้า แม่ของยามาโมโตะจึงผงกศีรษะ

“ฉันคิดว่าน่าจะยาก...แต่ลูกชายของฉันเป็นนักกิน พอถึงคราวตัวเองจะถูกกินเลยเรื่องมาก ไม่ใช่แค่หม้อไฟนะคะ เขาบอกให้ทำเนื้อผัดเม็ดมะม่วงหิมพานต์กับเนื้อต้มด้วย...”

“เอ๊ะ ไม่ใช่แค่หม้อไฟเหรอคะ”

“ก็ใช่นะสิคะ ฉันอยากทำตามความต้องการของเขาให้มากที่สุดก็จริง แต่แบบนี้ก็ลำบากแย่”

“ขอสูตรอาหารหน่อยได้ไหมคะ”

ฉันดูเพิ่มที่แม่ของเขายื่นให้ สมเป็นยามาโมโตะผู้รักการกิน และทำอาหารเก่ง สูตรอาหารแบ่งตามประเภทของวัตถุดิบ เนื้อหมู เนื้อไก่ ปลาแซลมอน กะหล่ำปลี หัวไชเท้า และหัวขี้สูดท้ายคือ ‘เนื้อของผม’

ฉันพลิกดูหัวข้อนั้น เจอ ‘เนื้อของผมผัดเม็ดมะม่วงหิมพานต์’ บ้างละ ‘มิโซะระนาเบะใส่ลูกชิ้นเนื้อของผม’ บ้างละ มีสูตรอาหารเขียนไว้อย่างละเอียดลอออย่างที่แม่เขาบอกเมื่อครั้งจริงด้วย

“เหมือนเขาแค่นี้ๆ ขึ้นมาแล้วจดเอาไว้ ไม่ได้สั่งเสียให้เอาเนื้อของตัวเองไปทำอาหารตามสูตรนี้หรอกค่ะ แต่พอเจอของแบบนี้

ฉันก็อดไม่ได้ที่จะเคารพความต้องการของเจ้าตัว...”

“นั่นสินะคะ...”

จะว่าไปยามาโมโตะก็พูดเสมอว่าอยากจัดพิธีกรรมแห่งชีวิตของตัวเองให้สนุกสุดเหวี่ยงไปเลย ตรงมุมของสูตรอาหารเขียนไว้ด้วยว่า “ตกแต่งห้องให้มีบรรยากาศสนุกสนานเหมือนงานคริสต์มาส” “ให้ทุกคนกินเนื้อของเราอย่างเอร็ดอร่อย” “ขอให้เป็นพิธีกรรมที่สดใสและมีสีสัน คนจะได้ปฏิเสธกันเยอะๆ”

เสน่ห์ของยามาโมโตะคือเป็นคนมีจิตใจกว้างขวางแบบนี้แหละ น้ำตาของฉันเอ่อคลอจนตัวหนังสือที่เห็นดูพร่าเลือน ฉันจึงรีบปิดแฟ้มแล้วม้วนแขนเสื้อขึ้น

“เอาเป็นว่าเราลงมือกันเถอะค่ะ เนื้อส่วนแขนอยู่ตรงไหนคะ”

“ทางนี้ค่ะ”

ขณะเดินไปยังครัวก็ได้ยินเสียงเปิดประตู น้องสาวของยามาโมโตะเดินเข้ามา

“กลับมาแล้วค่ะ ซึ่อผักมิซึนะ⁴ กับหัวไชเท้ามาแล้ว...อ๊ะ ยินดีต้อนรับค่ะ!”

เมื่อน้องสาวของยามาโมโตะเห็นฉันเต็มตาก็ดูตกใจ ฉันค่อยๆบอกระบอว่า “เอ่อ ฉันขอมาช่วยนะค่ะ”

---

⁴ ผักพื้นเมืองญี่ปุ่น ใบสีเขียวเข้มเรียวยาว ขอบใบหยัก ก้านยาวขาวอวบ กรอบ และมีน้ำอยู่ข้างใน นิยมใช้ทำสลัด ซุปผัก หรือต้มสุก

“เห็นว่าเป็นคนที่บริษัทของเคลลีเกะ”

เมื่อแม่อธิบายที่มาที่ไปอย่างกระชับ น้องสาวก็ทำหน้าบึ้ง

“นั่นปะไร บอกแล้วว่าพี่เขาไม่มีแฟนหรอก แค่อวดไปอย่างนั้นเองว่ามี...ขอโทษนะคะ เอ่อ ขอโทษที่ต้องรบกวน”

“ไม่เป็นไรเลยคะ คุณยามาโมโตะเคยช่วยดูแลฉันไว้มากจริงๆ”

ฉันรับถุงซูเปอร์มาร์เก็ตมาจากน้องสาวของเขา แม้จะพูดไม่ออกกว่าเป็นเพื่อนสูบบุหรี่กันก็ตาม ในนี้มีวัตถุดิบตามสูตรอาหารของยามาโมโตะอยู่มากมาย ผักมิซึนะซอย เม็ดมะม่วงหิมพานต์ซอย

“ขอโทษที่รบกวน แต่ขอความร่วมมือหน่อยนะคะ น่าจะต้องเริ่มจากงานยุ่งยากก่อน ไม่งั้นคงไม่ทันเวลา”

ฉันพยักหน้าให้น้องสาวที่รีบรวบผมขณะมองนาฬิกา

“งั้นฉันจะทำลูกชิ้นเนื้อให้คะ”

ฉันออกไปตรงโถงทางเดิน มองกล่องโฟมที่วางซ้อนอยู่ตรงนั้นเจ็ดถึงแปดกล่อง จับดูก็รู้ว่าเย็น ข้างในคงมีน้ำแข็งแห้ง

ผู้ให้บริการเฉพาะทางช่วยจัดการส่วนยากๆ ให้แล้ว ทั้งการรีดเลือด ลอกหนัง คั่วหัวใจ รวมถึงการทำความสะอาดสิ่งสกปรกและบริเวณทวารหนัก สิ่งที่อยู่ในกล่องคือยามาโมโตะที่กลายเป็นเนื้อติดกระดูก ปกติเนื้อจะถูกแล่บางพร้อมทำหมีโอไฟอย่างที่ยายกันตามซูเปอร์มาร์เก็ต นี่จึงเป็นครั้งแรกที่ฉันได้เห็นเนื้อมนุษย์รูปแบบต่างๆ มากขนาดนี้

ยามาโมโตะเคยกังวลว่าตัวเองจะมีภาวะเมแทบอลิกซินโดรม⁵ แต่เมื่อกลายเป็นเนื้อที่ไม่ต้องพะวงเรื่องไขมันขนาดนั้นแล้ว พอเห็นเนื้อสีแดงสดปนสีขาว ฉันก็คิดในใจว่ายามาโมโตะสวยจัง

ฉันมองหาช่องที่เขียนด้วยปากกาเมจิกว่า ‘เนื้อส่วนแขน’ แล้วยกมันเข้าไปในครัว จากนั้นก็หยิบแขนของยามาโมโตะที่ลอกหนังและริดเลือดออกแล้วมาหั่น น้องสาวก็รีบยกกล่องโฟมอีกกล่องเข้ามาในครัว แล้วหยิบเนื้อต้นขาของยามาโมโตะออกมา

“งั้นฉันจะเตรียมวัตถุดิบสำหรับทำเนื้อต้มมะคะ แม่ ต้มน้ำสำหรับลวกเนื้อหน่อยสิ”

น้องสาวสั่งการอย่างกระฉับกระเฉง พวกเรารีบใช้เนื้อของยามาโมโตะมาทำอาหารตามสูตร

แม้ผู้ให้บริการเฉพาะทางช่วยแยกชิ้นส่วนมาให้มากแล้ว แต่ก็ยังหลงเหลือเค้าร่างของยามาโมโตะอยู่ดี ฉันหันเนื้อฟลางนึกถึงแขนแข็งแรงขดกของยามาโมโตะที่เคยยกแก้วเบียร์ชนกันอยู่บ่อยๆ

มือข้างนี้เคยตบหลังฉันดังแปะยามห่อเหี่ยว เคยดึงฉันที่เมาจนเดินโซเซให้พ้นถนนด้วย ฉันเคยทำซึบุนหรือหล่นใส่แขนของยามาโมโตะในพื้นที่ซึบุนหรือ เขาเป่าแขนที่ขึ้นสีแดงด้วยสีหน้า

---

⁵ ภาวะที่ระบบการเผาผลาญของร่างกายทำงานผิดปกติจนน้ำหนักตัวเกิน น้ำตาลในเลือดและความดันโลหิตสูง

น้ำสมเพศพลางบอกว่า “มันร้อนนะเฮ้ย”

จริงสิ เมื่อวันจันทร์เขายังใช้มือข้างนี้ตบหลังปlopใจฉันอยู่เลย บัดนี้ท่อนแขนกำยำอันอ่อนโยนข้างนี้กลายเป็นเนื้อติดกระดูกอยู่บนเตียงแล้ว

“ฉันเพิ่งเคยเตรียมเนื้อมนุษย์สำหรับทำอาหารเป็นครั้งแรก มันใหญ่จังเลยนะคะ ทุกทีเนื้อสดที่เคยเห็นมาบ้างในพิธีกรรมแห่งชีวิตนะจะเล่าบ้าง มาเรียบร้อยแล้ว”

“อู๊ย งั้นหรอคะ ไซ้ๆ ใหญ่ผิดกับพวกเนื้อไก่จริงด้วย เนื้อมนุษย์นะ ใช้นมวัวดับกลิ่นสาบได้ดีเชียวคะ เอาไปแช่นมวัวสักหน่อยก่อนลวกก็ได้นะคะ”

แขนของยามาโมโตะดูเหมือนปีกไก่ขนาดยักษ์ กว่าจะเลาะเนื้อออกมาได้ก็ลำบากแทบแย่ ฉันเอายามาโมโตะที่เหลือแต่กระดูกใส่กลับลงกล่องโฟม หยิบเนื้อใส่เครื่องบด ทำอยู่คนเดียวคงไม่ทันเวลา แม่ของยามาโมโตะจึงใช้มีดช่วยสับเนื้ออยู่ข้างๆ

ใส่ยามาโมโตะลงไปนึ่งในซาม ตามด้วยแป้งมัน หัวหอม และเหล้า จากนั้นก็ช่วยกันปั้นลูกชิ้นเนื้อจำนวนมากระหว่างที่น้องสาวฝนไซเท้าหลายหัว

ต้มน้ำร้อนในหม้อใหญ่สองใบ เดิมรสชาติด้วยซิงฝน น้ำสต็อกชิโรดาชิ⁶ และเหล้า เมื่อปรุงรสเรียบร้อยก็ใส่ลูกชิ้นเนื้อ

---

⁶ น้ำสต็อกใส ทำจากสาหร่ายหรือปลาแห้ง